

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 459/05
07.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Драгана Јоцића, Зорана Таталовића и Драгана Аћимовића, чланова већа, и саветника Мирјане Пузовић, записничара, у кривичном предмету оптуженог: АА, кога брани адвокат АБ; ББ, кога брани адвокат АВ: и ВВ, кога брани адвокат АГ, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Краљеву, оптуженог АА и браниоца оптуженог ВВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Краљеву К. бр. 47/03 од 28.01.2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 07. децембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе: Окружног јавног тужиоца у Краљеву, оптуженог АА и браниоца оптуженог ВВ и пресуда Окружног суда у Краљеву К. бр. 47/03 од 28. јануара 2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Краљеву побијаном пресудом, огласио је кривим оптужене: АА, ББ и ВВ, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) извршеног у време, на месту и начин описан у изреци првостепене пресуде и за то кривично дело их осудио, и то:

- оптуженог АА на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 21.08.2003. године до 01.09.2003. године и од 15.01.2004. године до 28.01.2004. године;

- оптуженог ББ, на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору од 22.08.2003. године до 02.09.2003. године;

- оптуженог ВВ, на казну затвора у трајању од 1 (једне) године уз урачунавање времена проведеног у притвору од 22.08.2003. године до 02.09.2003. године.

Истом пресудом оптужени ББ је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 726,50 динара, а сви оптужени да суду на име паушала плате износе од по 1.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док је оптуженом АА изречена мера безбедности одузимања ножа – перореза са дрвеном дршком и закривљеним сечивом.

Против напред цитиране пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Краљеву (јавни тужилац) због одлуке о казни, с предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптужени за учињено кривично дело осуде на одговарајуће казне у границама

прописаним законом;

- оптужени АА, лично, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз мишљење да му је требало изрећи меру безбедности. У овој жалби оптужени је ставио захтев да буде обавештен о седници већа;

- бранилац оптуженог ВВ, адвокат АГ, из свих разлога предвиђених у члану 367. Законика о кривичном поступку (ЗКП) с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и са захтевом да овај бранилац буде обавештен о седници већа.

Републички јавни тужилац поднеском Ктж. бр. 592/05 од 06.априла 2005. године, предложио је да се уважи жалба јавног тужиоца, да се жалбе оптуженог АА и браниоца оптуженог ВВ, одбију као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца, оптуженог АА и браниоца оптуженог ВВ, адвоката АГ (обавештен телефоном), на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, оценио наводе и предлоге који су изнети у жалбама, предлог Републичког јавног тужиоца изнет у цитираном мишљењу, па је нашао:

- да жалба јавног тужиоца, оптуженог АА и браниоца оптуженог ВВ, нису основане;

- да побијана пресуда као и поступак који јој је претходио не садржи повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде Кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. ЗКП, а на основу правилне и потпуне оцене изведених доказа и одбране оптужених, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање. На основу овога правилно је нашао да се у радњама оптужених садрже обележја кривичног дела за које их је огласио кривим и осудио.

Стога се неосновано жалбом браниоца оптуженог ВВ, адвоката АГ, првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, тиме што се тврди да је изрека првостепене пресуде неразумљива у односу на радњу извршења овог оптуженог јер се не види какву је то силу он применио, шта је чинио, отимао новац или мобилни телефон, или било шта претио оштећенима, или слично, с обзиром на чињеницу да је он само стајао у близини лица места док су остали саоптужени предузимали радње разбојништва, па дакле нема никаквог чињеничног описа радње извршења овог оптуженог.

По оцени овог суда, не стоје повреде поступка на које се на наведени начин указује, јер у смислу члана 361. став 4. у вези члана 356. ЗКП, у изреци првостепене пресуде којим се оптужени оглашавају кривим морају бити назначене чињенице и околности које чине обележја кривичног дела, дакле, време, место и начин извршења, као и оне од којих зависи примена одређене одредбе кривичног закона. Те чињенице у изреци првостепене пресуде су садржане, наравно, у односу на кривично дело разбојништва, а посебно оне из којих произилази да су оптужени АА, ББ и ВВ деловали као саизвршиоци у извршењу кривичног дела, а наиме, да су по претходном договору, употребом силе и на начин утврђен изреком пресуде од оптужених одузели ствари. При томе је без значаја чињеница што оптужени ВВ према оштећенима није употребио конкретну силу, јер радње које он предузима почев од фазе договарања, долажења на лицу места заједно са саоптуженима када оптужени АА и ББ врше конкретне радње извршења кривичног дела разбојништва, употребљавајући силу према оштећенима на начин утврђен изреком првостепене пресуде, учествовањем у подели плена, представљају део процеса извршења дела, па је очигледно да се оптужени ВВ појављује као саизвршилац кривичног дела у питању. Ово тим пре, јер је утврђено да је постојао претходни договор учиниоца о подели улога у заједничком извршењу дела, те да је сваки од њих укључујући и оптуженог ВВ у оквиру тог договора предузео радње нужне за његову реализацију и при томе остварење дела хтео као своје као заједничко и прихватајући у свему разлоге које су с тим у вези наведени у првостепеној пресуди на странама 13 и 14 образложења, другостепени суд жалбене наводе браниоца оптуженог ВВ којима се оспорава учешће овог оптуженог у извршењу овог кривичног дела оцењује као неоснован.

Дакле, противно наводима у жалби, пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да су оптужени извршили предметно кривично дело које су све радње предузели ради извршења истог. Такође, из наведених разлога, види се који докази потврђују одлучне чињенице у извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Стога се у жалби браниоца оптуженог ВВ, неосновано истиче супротно. Иначе, по садржини жалба, осим истакнутог, у основи побија утврђено чињенично стање, да овај оптужени није извршио кривично дело у питању, да нема доказа о томе, јер није употребио било какву силу или претњу према оштећенима, већ се у суштини стицајем околности нашао на лицу места, али то не представља битне повреде одредаба кривичног поступка.

Друго је питање, да ли су све ове одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, то је сад већ питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

Према томе, поступајући на овај начин, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из цитираног законског прописа.

Жалбама оптуженог АА и браниоца оптуженог ВВ неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбране оптужених, па је сходно са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при томе правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Основно питање које се поставља у вези овог жалбеног основа представља побијање правилности утврђеног чињеничног стања, а пре свега одлучних чињеница за решење ове кривично-правне ствари, и то: прво, да урачунљивост оптуженог АА, тј., стање његове свести није правилно утврђена с обзиром да је критичном приликом био под утицајем дроге, што он у току поступка, како и у жалби наводи није истицао; и друго, да оптужени ВВ није учествовао у извршењу овог кривичног дела, већ је само стицајем околности био на лицу места када су саоптужени АА и ББ, извршили радње извршења кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС.

Ценећи изведене доказе, а посебно одбране оптужених АА, ББ и ВВ, те исказе оштећених ГГ и ДД, као и исказе сведока ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, првостепени суд утврђује, и то:

- да је између оптужених постојао договор да од оштећених употребом силе одузму мобилне телефоне и ако имају новац (оптужени АА у својим одбранама наводи да су се сва тројица мимиком договорили да им одузму мобилни телефон и још нешто ако имају пара, а оптужени ББ да је њему и оптуженом ВВ пришао оптужени АА и рекао: «има два војника, мртви пијани буди са мном, ја ћу да их средим, да им узем плен и частићу те») да су по том договору поступили, да су пришли оштећенима и оптужени АА и ББ извршили конкретну радњу извршења на начин утврђен изреком првостепене пресуде, да је у њиховој непосредној близини стајао оптужени ВВ који према оштећенима, доиста, није употребљавао силу, али је до очигледности јасно да је он својим присуством ту употребљену силу од стране саоптужених појачавао, посебно имајући у виду чињеницу да је учествовао у подели плена, што на несумњив начин упућује на једини могући закључак да је се он у свему сагласио са радњама саоптужених АА и ББ и да је исте хтео као своје. Дакле, на основу ових одлучних чињеница, првостепени суд правилно утврђује да је договор о извршењу овог кривичног дела између оптужених постојао, шта је садржина тог договора, те какве улоге и задатке у реализацији истог су имали оптужени. Стога су неосновани наводи у жалби браниоца оптуженог ВВ, да је учешће овог оптуженог у извршењу овог кривичног дела погрешно утврђено.

Неосновано се жалбом оптуженог АА доводи у сумњу његова урачунљивост, тиме што се тврди да је он у време извршења кривичног дела било под дејством дроге и алкохола, а ово са разлога, јер он ту чињеницу ниједног тренутка током овог кривичног поступка није помињао, а сада уз жалбу прилаже медицинску документацију како би поткрепио своје наводе, али и по оцени овог суда приложена медицинска документација, отпусна листа која се односи на период од 31.05. до 03.06.2004. године и извештај лекара специјалисте од 28.02.2005. године, у фотокопији, не доводи у сумњу утврђење првостепеног суда о урачунљивости оптуженог, јер се ова медицинска документација односи на период после извршења кривичног дела.

Првостепени суд у побијаној пресуди детаљно наводи и образлаже све у вези објективних радњи оптуженог ВВ, као што је напред наведено, што све и по оцени овога суда указује да је оптужени ВВ добро знао шта се ради, да у свему учествује заједно са оптуженима АА и ББ и да код сваког од њих постоји свест о заједничкој сарадњи, дакле, субјективни елеменат саизвршилаштва, те да је првостепени суд јасно и потпуно утврдио да је оптужени ВВ заједно са саоптуженима учествовао у извршењу овог кривичног дела. С обзиром на то, да првостепени суд правилно утврђује какав је субјективан однос оптуженог ВВ у конкретном случају, тј., да је поступао са директним умишљајем дајући за овакав свој став довољне и ваљане разлоге на странама 13 и 14 образложења побијане пресуде, који се супротним жалбеним наводима не доводе у сумњу, па се у таквој ситуацији неосновано побија првостепена пресуда изјављеним жалбама и по основу из члана 367. тачка 3. ЗКП и предлаже укидање исте и по овом жалбеном разлогу.

Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Међутим, стоји чињеница да су оптужени заједно учествовали у извршењу кривичног дела у питању, дакле као саизвршиоци, да је у извршењу истог учествовало три лица, што би упућивало на кривично дело тежак случај разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС. Али, будући да је и оптужење било за кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, да није било жалбе јавног тужиоца у односу на правну квалификацију, већ само у погледу одлуке о казни, Врховни суд Србије је везан одредбом члана 382. ЗКП, те поводом изјављених жалби није могао да преиначи побијану пресуду на штету оптужених, већ се само на овом месту констатује да је повређен закон у корист оптужених, прихватајући правну оцену дела из чл. 168. ст. 1. КЗ РС за које дело су оптужени оглашени кривим побијаном пресудом.

Жалбе јавног тужиоца, оптуженог АА и браниоца оптуженог ВВ, због одлуке о казни, нису основане.

При одмеравању казни оптуженима првостепени суд је правилно оценио објективну тежину извршеног кривичног дела, а затим све оне околности које на то имају утицаја, а које су детаљно описане и назначене у побијаној пресуди. Тим свим околностима дат је управо онај значај које оне имају при одмеравању казне и оптуженом АА изречена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, а оптуженом ББ казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца, а оптуженом ВВ казна затвора у трајању од 1 (једне) године уз урачунавање времена проведеног у притвору у смислу члана 50. ОКЗ.

Ове казне су адекватне и у складу са друштвеном опасношћу извршеног кривичног дела с једне стране и оптужених као извршиоца с друге стране, тако да се и по мишљењу овог суда овако изреченим казнама се постићи сврха кажњавања прописана чланом 33. ОКЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ. Ово тим пре, што се ни у жалби јавног тужиоца не наводе неке нове околности које би оправдавале строжије кажњавање, нити се у жалбама изјављеним у корист оптужених истичу неке нове околности које би могле имати такав значај, који би оправдавале изрицање блаже казне, нити се утврђеним околностима даје неки нови квалитет од оних које је оптуженима ценио првостепени суд и правилно одмерио казне.

Одлука о мери безбедности – одузимање предмета - испитана је у смислу члана 383. ЗКП, иста је правилна из разлога наведених у првостепеној пресуди.

Са изнетих разлога, налазећи да су све жалбе неосноване, те да не стоје повреде закона из плана 380. ЗКП, исте су одбијене и на основу члана 388. ЗКП, првостепена пресуда потврђена.

Записничар, Председник већа-судија,

Мирјана Пузовић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сђ